

Quina sort!

Els temps canvien, ja ho deia Dylan. Allò que entenen les generacions més joves per privacitat, per exemple, no té gran cosa a veure amb el dret a la intimitat que es defensava fa algunes dècades, quan ens escandalitzàvem per la proliferació de càmeres de seguretat i, en nom de la llibertat, denunciàvem l'abús en el control sobre els ciutadans. Avui, acostumats que s'enregistren tots els nostres moviments, qui més qui menys porta una càmera a la butxaca, en forma d'smartphone, i va immortalitzant tot el que li passa per davant del nas. Els carrers del Google Maps són plens de gent que passejava per allà quan el vehicle de l'empresa va passar pel seu poble o la seva ciutat. Es veu que en algun camí apartat dels centres més concorreguts fins i tot apareix algun despistat enxampat en plena micció urinària, a qui, per descomptat, ningú no ha demanat permís per immortalitzar a la xarxa i, com a molt, se li ha difuminat la zona més poc decorosa d'exhibir.

Aquesta massa social tan polièdrica com uniforme anomenada «la gent jove», doncs, ha nascut envoltada d'una infraestructura tecnològica que faria caure de cul els repadrins. Han vist sempre, com a mínim, un ordinador amb internet a casa; tenen portàtil, telèfon mòbil i tauleta particulars, i es desesperen quan es troben sense connexió. L'smartphone s'ha convertit en la principal eina de comunicació (facebook, twitter, whatsap, instagram) i, per tant, no l'abandonen ni un moment, és com una extensió de la pròpia mà. Es passen la vida deixant constància gràfica de cada cosa que fan (perquè quan un és adolescent considera que cada cosa que fa és d'una transcendència brutal) en forma de selfie o de vídeo que, si resulta graciós, pengen a les xarxes socials o a Youtube.

L'exhibicionisme de molts adults també provoca vergonya aliena, però aquests, al capdavant, ja són prou grans per valorar-ho. En canvi, quan ensopego amb segons quines imatges i, sobretot, amb segons quina mena de vídeos ridículs, denigrants, poca-soltes, ofensius... que alguns adolescents pengen a la xarxa, no puc deixar de pensar que la meva generació vam estar molt de sort, perquè ara no ens hem de retrobar amb els moments més patètics del nostre passat. Estic segur que, d'aquí uns quants anys, molts d'aquests joves que ja seran respectables pares de família, metges, mecànics, perruquers o directius d'empresa, es voldran fondre quan es vegin, de joves, burlant-se d'una padrina, caminant beguts en plena via pública, esbatussant-se en un polígon o fent el boig a la discoteca (quan recordo que amb els meus amics ballàvem rock dur al mig de la pista fent veure que tocàvem una guitarra imaginària sento un calfred a l'espina només de pensar que, si algú ho hagués gravat, a hores d'ara les imatges circularien impunement per la xarxa).